

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αριθ. 12049/06

που κατατέθηκε από τον **ŠĐĚ**

κατά της Ελλάδας και της Αλβανίας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριος Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ, *πρόεδρος*,

Κύριος Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗΣ,

Κυρία Ν. ΒΑЈІĆ,

Κύριος Κ. ΤΡΑЈА,

Κύριος Κ. ΗΑЈІУЕV,

Κύριος D. SPIELMANN,

Κύριος G. MALINVERNI, *δικαστές*,

και κύριος S. NIELSEN, *γραμματέας τμήματος*.

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω αναφερόμενη προσφυγή που κατατέθηκε στις 29 Μαρτίου 2006,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Ο προσφεύγων, κ. **ŠĐĚ**, είναι ένας αλβανός υπήκοος που γεννήθηκε το 1947. Εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον κ. Σ. Αφέντρα, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως εξετέθησαν από τον προσφεύγοντα, μπορούν να συνοψιστούν ως εξής:

Το 1991, ο προσφεύγων ασχολήθηκε με τις επιχειρήσεις και συνέστησε μία εμπορική εταιρία, η οποία εδρεύει στην Αυλώνα της Αλβανίας. Τον Σεπτέμβριο του 1997, ο προσφεύγων εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα, όπου ανέπτυξε εμπορικές δραστηριότητες με αλβανικές επιχειρήσεις.

1. Διαδικασία ενώπιον των αλβανικών ποινικών δικαστηρίων

Στις 3 Δεκεμβρίου 1998, ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος στην Αλβανία για απάτη δυνάμει των άρθρων 143-25 του αλβανικού ποινικού κώδικα.

Στις 16 Αυγούστου 1999, το περιφερειακό δικαστήριο των Τιράνων διέταξε την προσωρινή κράτηση του προσφεύγοντος. Εν τούτοις, η διαταγή αυτή δεν εκτελέστηκε διότι ο προσφεύγων βρισκόταν στην Ελλάδα.

Στις 30 Μαρτίου 2000, οι αλβανικές αρχές ζήτησαν δια της διπλωματικής οδού από τις ελληνικές αρχές την έκδοση του προσφεύγοντος προκειμένου αυτός να δικαστεί από τα αλβανικά δικαστήρια. Με την απόφαση 1244/2000, ο Άρειος Πάγος γνωμοδότησε υπέρ της έκδοσης του προσφεύγοντος. Εν τούτοις, στις 20 Σεπτεμβρίου 2000, ο υπουργός Δικαιοσύνης, ο οποίος είναι αρμόδιος σύμφωνα με το άρθρο 452 § 1 του ελληνικού κώδικα ποινικής δικονομίας, διέταξε την αναστολή της έκδοσης για τον λόγο ότι εκκρεμούσε μία δίκη ενώπιον των ελληνικών αρχών εναντίον του (απόφαση αριθ. 110772/ΦΕΑ605/Φ.17).

Στις 24 Ιανουαρίου 2001, το αλβανικό Κοινοβούλιο ψήφισε τον νόμο 8733/2001, του οποίου τα άρθρα 42 και 43 τροποποίησαν το άρθρο 143 του ποινικού κώδικα. Οι νέες διατάξεις προέβλεπαν επιβαρυντικές περιστάσεις (απάτη της 'πυραμίδας') και αύξησαν την ποινή μέχρι είκοσι χρόνια κάθειρξη, ενώ η προηγούμενη νομοθεσία προέβλεπε μέγιστη ποινή κάθειρξης πέντε ετών.

Σε ημερομηνία που δεν προσδιορίζεται, ο προσφεύγων παραπέμφθηκε σε δίκη ενώπιον του περιφερειακού δικαστηρίου των Τιράνων. Η συζήτηση προσδιορίστηκε για τις 10 Φεβρουαρίου 2003.

Επειδή ήταν απών την ημέρα εκείνη, ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον δικηγόρο του. Με την με αριθμό 93/2003 απόφαση, το περιφερειακό δικαστήριο των Τιράνων καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε κάθειρξη δέκα ετών για απάτη.

Στις 23 Μαΐου 2003, το εφετείο των Τιράνων επικύρωσε την καταδίκη και την ποινή που είχε επιβληθεί στον προσφεύγοντα από το περιφερειακό δικαστήριο των Τιράνων (απόφαση αριθ. 316/2003).

Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν άσκησε ένδικο μέσο κατά της απόφασης του εφετείου, η καταδίκη του κατέστη αμετάκλητη, σύμφωνα με το αλβανικό δίκαιο, στις 23 Ιουνίου 2003.

Από την δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε ήδη λάβει γνώση της απόφασης αυτής το αργότερο τον Ιανουάριο του 2005.

2. Διαδικασία ενώπιον των ελληνικών ποινικών δικαστηρίων

Εν τω μεταξύ, στις 28 Φεβρουαρίου 2000, ασκήθηκε ποινική δίωξη κατά του προσφεύγοντος από τις ελληνικές αρχές για ξέπλυμα παράνομου χρήματος. Την ίδια ημέρα, ο προσφεύγων τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση.

Στις 5 Ιουνίου 2001, το κακουργοδικείο Αθηνών καταδίκασε τον προσφεύγοντα σε κάθειρξη πέντε ετών και έξι μηνών. Επίσης, διέταξε την απέλαση του προσφεύγοντος μετά την έκτιση της ποινής του (απόφαση αριθ. 1436/2001).

Στις 8 Ιουνίου 2001, ο προσφεύγων άσκησε έφεση. Στις 21 Σεπτεμβρίου 2004, το εφετείο Αθηνών επικύρωσε την καταδίκη του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 1536/2004).

Ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης παραπονούμενος για την αιτιολογία της προσβληθείσας απόφασης και τον τρόπο με τον οποίο το εφετείο είχε διαξαγάγει τις αποδείξεις και ερμηνεύσει το εθνικό δίκαιο. Στις 20 Δεκεμβρίου 2005, με μία απόφαση επαρκώς αιτιολογημένη, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτησή του (απόφαση αριθ. 2458/2005).

3. Γενικές συνθήκες της έκδοσης του προσφεύγοντος στην Αλβανία

Στις 11 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις φυλακές Ιωαννίνων προκειμένου να παραδοθεί στις αλβανικές αρχές δυνάμει της απόφασης του εφετείου Αθηνών και της υπουργικής απόφασης της 20 Σεπτεμβρίου 2000 που διέταξε την έκδοσή του.

Στις 15 Φεβρουαρίου 2005, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση για την χορήγηση ασύλου. Κατόπιν της απόρριψης του αιτήματός του από τις διοικητικές αρχές, αυτός κατέθεσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας

αίτηση ακύρωσης, καθώς και μία αίτηση αναστολής της εκτέλεσης της προσβληθείσας απόφασης.

Στις 15 Μαρτίου 2006, το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο απέρριψε τις αιτήσεις αναστολής της εκτέλεσης (αποφάσεις αριθ. 218-219/2006). Από την δικογραφία προκύπτει ότι οι επί της ουσίας διαδικασίες, οι οποίες εισήχθησαν ενώπιον αυτού του δικαστηρίου, είναι πάντοτε εκκρεμείς.

4. Η εν λόγω διαδικασία έκδοσης

Στις 4 Ιανουαρίου 2007, οι αλβανικές αρχές διατύπωσαν μία νέα αίτηση έκδοσης δια της διπλωματικής οδού στην βάση της απόφασης αριθ. 316/2003 του εφετείου των Τιράνων.

Με την από 8 Φεβρουαρίου 2007 απόφασή του, το συμβούλιο εφετών Ιωαννίνων εξέδωσε ευνοϊκή γνωμοδότηση επί της αιτήσεως αυτής. Πράγματι, η δικαιοδοσία αυτή έκρινε ότι η αίτηση των αλβανικών αρχών ανταποκρινόταν στις απαιτήσεις της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την έκδοση, η οποία υπογράφηκε στο Παρίσι το 1957. Σε ό,τι αφορά τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, οι οποίοι συνίσταντο στην βεβαίωση ότι η ποινή που απαγγέλθηκε από τα αλβανικά δικαστήρια παραγνώριζε την απαγόρευση της αναδρομικότητας του ποινικού νόμου, το συμβούλιο εφετών Ιωαννίνων έκρινε ότι δεν ήταν αρμόδιο να εξετάσει το βάσιμο της καταδίκης του από τις αλβανικές αρχές (απόφαση αριθ. 28/2007).

Ο προσφεύγων άσκησε έφεση. Στις 16 Μαρτίου 2007, το συμβούλιο του Αρείου Πάγου επικύρωσε την προσβληθείσα απόφαση. Στο μέτρο που ο προσφεύγων προέβαλε τον άδικο χαρακτήρα της διαδικασίας ενώπιον των αλβανικών αρχών, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι δεν ήταν αρμόδιο να εξετάσει το βάσιμο της καταδίκης του ή της ποινής που του είχε επιβληθεί από τα αλβανικά δικαστήρια (απόφαση αριθ. 576/2007).

Η δικογραφία η αφορώσα την έκδοση του προσφεύγοντος διαβιβάστηκε στον υπουργό Δικαιοσύνης, μόνη αρμόδια αρχή, σύμφωνα με το άρθρο 452 § 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας, να λάβει τελεσίδικη απόφαση επί του ζητήματος αυτού.

Από την δικογραφία δεν προκύπτει ότι προβλέπεται συγκεκριμένη ημερομηνία για την έκδοση.

B. Το εφαρμοστέο δίκαιο και η πρακτική

Η επανάληψη της ποινικής διαδικασίας σύμφωνα με το αλβανικό δίκαιο

Το άρθρο 147 του ποινικού κώδικα προβλέπει την δυνατότητα της άσκησης ενδίκων μέσων ενώπιον των αλβανικών αρχών μετά την λήξη των προβλεπομένων προθεσμιών. Στην περίπτωση αυτή, ο ενδιαφερόμενος οφείλει να αποδείξει ότι δεν μπόρεσε να τηρήσει τις προθεσμίες αυτές για λόγους ανωτέρας βίας. Ειδικότερα, σε περίπτωση ερήμην καταδίκης του, ο ενδιαφερόμενος οφείλει να αποδείξει ότι η τελική απόφαση δεν του είχε κοινοποιηθεί νομίμως.

Σύμφωνα με τα άρθρα 449-461 του κώδικα ποινικής δικονομίας, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ζητήσει την επανάληψη μιας ποινικής δίκης, η οποία έχει περατωθεί με αμετάκλητη απόφαση. Ειδικότερα, το άρθρο 449 § 1 του κώδικα ποινικής δικονομίας ορίζει ότι, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από τον νόμο, μία τέτοια επανάληψη είναι δυνατή ανά πάσα στιγμή, ακόμη και στην περίπτωση που η επιβληθείσα ποινή έχει ήδη εκτελεστεί. Μεταξύ των προϋποθέσεων που απαριθμούνται από το άρθρο 450 του κώδικα ποινικής δικονομίας υπάρχει η εμφάνιση νέων στοιχείων, η λήψη υπόψη πλαστών εγγράφων και η αντίφαση της συγκεκριμένης απόφασης με μία άλλη αμετάκλητη απόφαση. Το μοναδικό γεγονός ότι μία απόφαση εκδόθηκε ερήμην δεν δίνει αφ'εαυτού το δικαίωμα για την επανάληψη της εν λόγω ποινικής διαδικασίας. Το ανώτατο δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξετάσει τις αιτήσεις επανάληψης.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Επικαλούμενος τα άρθρα 6 § 1 και 7 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι η ποινή που του είχε επιβληθεί με την απόφαση αριθ. 316/2003 του εφετείου των Τιράνων δεν είχε σεβαστεί την αρχή της νομιμότητας των αδικημάτων και των ποινών και στηρίχθηκε σε νόμο που ψηφίστηκε από το αλβανικό Κοινοβούλιο ενώ η ποινική διαδικασία ενώπιον των αλβανικών δικαστηρίων εκκρεμούσε.

2. Επικαλούμενος το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται για το δίκαιο της ποινικής διαδικασίας που εισήχθη εναντίον του ενώπιον των ελληνικών δικαστηρίων.

3. Επικαλούμενος τα άρθρα 3, 5 § 1, 6 § 1 και 7 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται επίσης για το δικαιο της διαδικασίας που αναφέρεται επί της εκδόσεώς του στην Αλβανία. Ειδικότερα, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η έκδοσή του στην Αλβανία θα παραβίαζε το δικαίωμά του για δίκαιη δίκη, διότι, στην χώρα αυτή, αυτός θα εξέτιε μία ποινή μεγαλύτερη από εκείνη που προέβλεπε ο νόμος την στιγμή της τέλεσης του αδικήματος και η οποία είχε εκδοθεί ερήμην του.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

A. Κατά το μέρος που η προσφυγή αφορά την Αλβανία

Ο προσφεύγων παραπονείται, υπό το πρίσμα των άρθρων 6 § 1 και 7 της Σύμβασης, ότι η ποινική διαδικασία η οποία εισήχθη εναντίον του ενώπιον των αλβανικών δικαστηρίων δεν ήταν δίκαιη. Ειδικότερα, αυτός υποστηρίζει ότι, ενώ μια ποινική διαδικασία εκκρεμούσε, το Κοινοβούλιο ψήφισε έναν νέο νόμο με αριθμό 8733/2001 που τροποποίησε τον ποινικό κώδικα και προέβλεπε το αδίκημα της απάτης της 'πυραμίδας', γεγονός που επέφερε την καταδίκη του σε ποινή αυστηρότερη εκείνης η οποία προβλεπόταν αρχικά.

Τα εφαρμοστέα αποσπάσματα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δίκαιως (...) υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

Το άρθρο 7 της Σύμβασης ορίζει:

«1. Ουδείς δύναται να καταδικασθή διά πράξιν ή παράλειψιν η οποία, καθ'ην στιγμὴν διεπράχθη, δεν απετέλει αδίκημα συμφώνως προς το εθνικόν ή διεθνές δίκαιον. Ούτε και επιβάλλεται βαρυτέρα ποινή από εκείνην η οποία επεβάλλετο κατά τη στιγμὴν της διαπράξεως του αδικήματος.

2. Το παρόν άρθρον δεν σκοπεῖ να επηρεάσῃ την δίκην και τιμωρίαν ατόμων ενόχων διά πράξεις ή παραλείψεις αι οποίαι καθ'ην στιγμὴν

διεπράχθησαν, ήσαν εγκληματικά συμφώνως προς τας αναγνωριζομένας υπό των πολιτισμένων εθνών γενικάς αρχάς δικαίου.»

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, μπορεί να επιληφθεί μιας υπόθεσης «μόνον μέσα σε προθεσμία έξι μηνών από την ημερομηνία της τελεσίδικης εθνικής απόφασης». Ο κανόνας αυτός συνιστά παράγοντα της ασφαλείας του δικαίου (βλέπε *De Wilde, Ooms et Versyp κατά Βελγίου*, απόφαση της 28 Μαΐου 1970, série A no. 12, σελ. 29-30, § 50), ανταποκρινόμενος ταυτόχρονα στην ανάγκη να αφηθεί στον ενδιαφερόμενο μία επαρκής προθεσμία σκέψης προκειμένου να του επιτρέψει να εκτιμήσει την σκοπιμότητα της κατάθεσης προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου και για να καθορίσει το περιεχόμενό της (*Iordache κατά Ρουμανίας* (déc.), αριθ. 55092/00, 23 Μαρτίου 2004). Σημειώνει έτσι το χρονικό όριο του ελέγχου που ασκείται από το Δικαστήριο και υποδεικνύει ταυτόχρονα στους ιδιώτες και στις δημόσιες αρχές το διάστημα πέρα από το οποίο ο έλεγχος αυτός δεν είναι πλέον δυνατός (*Walker κατά Ηνωμένου Βασιλείου* (déc.), αριθ. 34979/97, Η 2000-I – *Kadikis κατά Λετονίας* (no. 2) (déc.), αριθ. 62393/00, 25 Σεπτεμβρίου 2003).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διαδικασία ενώπιον των αλβανικών ποινικών δικαστηρίων, η οποία άρχισε στις 3 Δεκεμβρίου 1998, περατώθηκε στις 23 Μαΐου 2003 με την απόφαση αριθ. 316/2003 του εφετείου των Τιράνων. Η διαδικασία αυτή ολοκληρώθηκε επομένως περισσότερο από έξι μήνες πριν τής 29 Μαρτίου 2006, ημερομηνία κατάθεσης της προσφυγής. Εξάλλου, από την δικογραφία προκύπτει ότι ο προσφεύγων είχε ήδη λάβει γνώση της απόφασης αυτής το αργότερο τον Ιανουάριο του 2005.

Έπεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής είναι εκπρόθεσμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

B. Κατά το μέρος που η προσφυγή αφορά την Ελλάδα

1. Ο προσφεύγων παραπονεείται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, για τον τρόπο με τον οποία τα ελληνικά ποινικά δικαστήρια διεξήγαγαν τις αποδείξεις καθώς και ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το εθνικό δίκαιο.

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 19 της Σύμβασης, έχει ως καθήκον να εξασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων των απορреουσών από την Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να κρίνει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση. Εξάλλου, αν και η Σύμβαση εγγυάται στο άρθρο 6 το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, δεν ρυθμίζει εν τούτοις το παραδεκτό των αποδείξεων ή την αξιολόγησή τους, ύλη που υπάγεται συνεπώς καταρχήν στο εθνικό δίκαιο και τα εθνικά δικαστήρια (*Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I).

Όμως, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποια ένδειξη αυθαιρεσίας στην διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον του Αρείου Πάγου, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλία συζήτησης και στην διάρκεια της οποίας ο προσφεύγων είχε την δυνατότητα να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματα για την υπεράσπιση της υπόθεσής του.

Έπεται ότι η αιτία αυτή πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

2. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης κατά την διαδικασία ενώπιον των δικαστικών συμβουλίων που αποφάνθηκαν επί της εκδόσεώς του και ότι, σε περίπτωση εκδόσεως, αυτός θα ήταν υποχρεωμένος να εκτελέσει την Αλβανία μία ποινή που εκδόθηκε ερήμην του και χωρίς την δυνατότητα να επαναδικαστεί. Επικαλείται τα άρθρα 3, 5 § 1, 6 § 1 και 7 της Σύμβασης.

Το Δικαστήριο θα εξετάσει την αιτίαση αυτή υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης, μόνη εφαρμοστέα διάταξη εν προκειμένω. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι αποφάσεις οι σχετικές με την είσοδο, την παραμονή και την απομάκρυνση των αλλοδαπών δεν εμπεριέχουν αμφισβήτηση των δικαιωμάτων ή υποχρεώσεων αστικής φύσεως ενός προσφεύγοντος ούτε σχετίζονται με το βάσιμο μιας κατηγορίας ποινικής φύσεως στρεφόμενης εναντίον του, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Μααουία κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 39652/98, § 40, CEDH 2000-X).

Εν τούτοις, το Δικαστήριο πρέπει να υπενθυμίσει ότι, στην απόφασή του *Soering κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, της 7 Ιουλίου 1989, série A no. 161, σελ. 45, § 113, έχει δηλώσει:

«Όπως το καθιερώνει το άρθρο 6, το δικαίωμα σε μία δίκαιη ποινική δίκη κατέχει μία εξέχουσα θέση μέσα σε μία δημοκρατική κοινωνία. Το Δικαστήριο δεν αποκλείει ότι μία απόφαση έκδοσης μπορεί να εγείρει εξαιρετικά πρόβλημα στο πεδίο αυτού του κειμένου σε περίπτωση που ο φυγάς υπέστη ή κινδυνεύει να υποστεί μια φανερή αρνησιδικία (...)

Αν και το Δικαστήριο δεν έχει μέχρι σήμερα αποφανθεί ότι η απέλαση ή η έκδοση ενός ατόμου παραβίασε ή θα παραβίαζε, αν εκτελούνταν, το άρθρο 6 της Σύμβασης, είχε ήδη την ευκαιρία να ερμηνεύσει την έννοια της φανερής αρνησιδικίας. Έτσι, στην απόφαση *Einhorn κατά Γαλλίας*, το Δικαστήριο διευκρίνησε ότι υπάρχει αρνησιδικία όταν ένα άτομο που έχει καταδικαστεί ερήμην δεν μπορεί να επιτύχει μεταγενέστερα το να αποφανθεί εκ νέου ένα δικαστήριο, αφού τον ακούσει, επί του νόμου και ουσία βασίμου της κατηγορίας, ενώ δεν αποδεικνύεται πέρα από κάθε αμφισβήτηση ότι αυτός παραιτήθηκε από το δικαίωμά του να παραστεί και να υπερασπίσει τον εαυτό του (*Einhorn κατά Γαλλίας* (déc.), αριθ. 71555/01, CEDH 2001-XI).

Στην απόφαση *Al-Moayad κατά Γερμανίας*, το Δικαστήριο συμπεριέλαβε στην έννοια της αρνησιδικίας την περίπτωση ενός ατόμου το οποίο κρατείται εξαιτίας ενός αδικήματος που υπάρχει η υποψία ότι έχει τελέσει χωρίς να έχει πρόσβαση σε δικαστήριο αμερόληπτο και ανεξάρτητο, το οποίο θα αποφαινόταν επί της νομιμότητας της κράτησής του και θα μπορούσε να διατάξει την αποφυλάκισή του. Επίσης, στα μάτια του Δικαστηρίου, η εκ προθέσεως και συστηματική άρνηση να επιτραπεί σε έναν κρατούμενο να προσφύγει στον δικηγόρο του πρέπει να θεωρηθεί ως φανερή αρνησιδικία (*Al-Moayad κατά Γερμανίας* (déc.), αριθ. 35865/03, 20 Φεβρουαρίου 2007).

Το Δικαστήριο πρέπει επομένως να διερευνήσει αν η έκδοση του προσφεύγοντος στην Αλβανία θα ήταν ικανή να εγείρει πρόβλημα υπό το πρίσμα του άρθρου 6 της Σύμβασης αν υπήρχαν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι να πιστέψει κανείς ότι θα κινδύνευε να υποστεί φανερή αρνησιδικία.

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η επιστροφή του προσφεύγοντος στην Αλβανία δεν θα έδινε αφορμή για μία στέρηση της ελευθερίας του αυθαίρετη και χωρίς νόμιμη βάση, αλλά για μία φυλάκιση κατόπιν μιας καταδίκης. Το γεγονός ότι η ποινή αυτή εκδόθηκε ερήμην ή κατά παράβαση των απαιτήσεων των άρθρων 6 ή 7 της Σύμβασης δεν θα μπορούσε να καταστήσει την Ελλάδα υπεύθυνη, αφού η Αλβανία είναι Συμβαλλόμενη Μέρος στην Σύμβαση (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Tomic κατά Ηνωμένου Βασιλείου* (déc.), αριθ. 17837/03, 14 Οκτωβρίου 2003).

Αντιθέτως προς τις πιο πάνω αναφερόμενες υποθέσεις, στις οποίες οι προσφεύγοντες κινδύνευαν να εκδοθούν προς τρίτες χώρες, των οποίων οι πράξεις εξέφευγαν από μεταγενέστερο ευρωπαϊκό έλεγχο και όπου η επικαλούμενη ζημία θα ήταν ανεπανόρθωτη, εν προκειμένω, ο προσφεύγων θα εκδοθεί στην Αλβανία, ένα Κράτος που αναλαμβάνει την υποχρέωση να προβλέπει δικονομικές εγγυήσεις και να καθιερώνει αποτελεσματικά ένδικα μέσα έναντι των παραβιάσεων της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Πράγματι, ακόμη και αν δεν προκύπτει κατά τρόπο σαφή αν το αλβανικό δίκαιο προβλέπει το δικαίωμα οποιουδήποτε ατόμου, το οποίο έχει καταδικαστεί ερήμην, στην επανάληψη της δίκης του (βλέπε, πιο πάνω, *Εφαρμοστέο δίκαιο και πρακτική*), ο προσφεύγων, μετά την έκδοσή του στην Αλβανία, θα μπορούσε να καταθέσει πάντοτε ενώπιον του Δικαστηρίου μία προσφυγή κατά της Αλβανίας (βλέπε, ειδικότερα, *Sejdovic κατά Ιταλίας* [GC], αριθ. 56581/00, CEDH 2006-...).

Υπό το φως των προηγούμενων, το Δικαστήριο εκτιμά ότι τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης δεν αποκαλύπτουν ότι ο προσφεύγων υπέστη ή κινδυνεύει να υποστεί φανερή αρνησιδικία.

Συνεπώς, αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο με την άννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 § 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή *απαράδεκτη*.

(υπογραφή)

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 26 Οκτωβρίου 2007

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος